

LÁZÁRY RENÉ SÁNDOR

Arnautz D'Aubéronz dala

„Ieu sui Arnautz qu'amas l'aura
E chatz la lebr' ab lo bou
E nadi contra suberna.”

*Tavasziidőnek kezdetén
Rügyekbe búvik rezge fény:
Bizsergés tölt be, szent remény
Pezsdíti renyhe véremet!*

*Távozz, rangkórság, hivatal:
Kedvemnek téli ravatal!
Kegyúr maradjon csak a dal:
Öröm szerezni éneket...*

*Lantom magamnak pengetem,
Lelkem zászlóit lengetem,
Szívem lobolni engedem:
Suták nyomában vén ebet!*

*Szép Vágy, előlem mért rohansz?
Idóm, te sólyom, mért suhansz?
Megsejti tán Durance s Provence
Dalomból majd a lényeket...*

*De gyűlj ki, gyors örömtüzem:
Veled bensőm köszönt, üzen,
Mint Poitou vagy Limousin,
Ha küldi új hűbéremet!*

*Bár minden esküszó galád,
S elárult egypár jóbarát:
Vad kanczám vonagló farát
Paskolgom még... Mily remek!*

*Örömré vált a fájdalom,
Klastromba úgyse vár Dalon:
Ujjongva pendül már dalom,
Mint női test vagy új remeg.*

*Szép Vágy, mártíri fényköröm,
Ha húsba kéjjel tép köröm,
Hirdesd, hogy együtt kész öröm:
Szerelmi szentség, s mily remek!*

*Ne tudja Hautefort, Ribérac,
Hogy: ki csihány, vagy ki verág
Nekem, kit rejtett bibe rág,
Habár a gondnak híre megy...*

*Tán azt se tudom: mi a dal?
Mór szoknyákon vett diadal?
Magammal megvitt viadal? –
Ne költsék hát a híremet...*

*S pengessek inkább fiatal
Rimákat, mintsem rímekeket!*

Manosque – Sisteron, 1887 februárjában

Piere de Montsalvatz sestinája

A mon très cher et très vénéré
Maître et ami
Sébastien Delisle

*Nosza, zenére, lantok, lombha kobzok!
Mulassak még a létem ifju csúcsán,
Ha míg metszőbb a kedvem, mint a kardok,
S akárha lándzsa Krisztus borda-táját,
Úgy járnak átal lánggal drága hölgyek:
Hímzett lepelben belengik a várat.*

Megőrzik ők: büszkén lakják a várat,
S formásak is, miként csak ritka kobzok!
Fátyollal fedett hárfák itt a hölgyek,
Kendőjük csattog bátyák furcsa csúcsán:
Kecses tornyocskák védik Toulouse táját,
Mint földbe szúrt kereszték, néma kardok.

Úrnők szemében villognak a kardok:
Hiába vótam, megtartják a várat...
Hát bolygom inkább Guyenne s Gascogne táját:
Nyakamban gondok csüggnek, ócska kobzok,
Fönn, jeges hágón, hispán hegyek csúcsán,
Kik hidegebbek, mint a meszsi hölgyek.

Navarrában tán forróbbak a hölgyek,
Nem nyoszolyákon fekvő hűvös kardok,
S Kasztíliaiban egy tar szikla csúcsán
Tán rendel Isten szebb dalt, kegyes várat...
Ölemben lányok ringnak, karcsu kobzok:
Mebizsergetik testem minden táját!

Bár mégis mások bírják lelkem táját:
Lant-ívelésű, játszin pörgő hölgyek,
Tenyérbe illők, mint pendülő kobzok,
Titkon fölizzók, tűzben forgó kardok,
Kik friss rohammal veszik meg a várat!
Sikoly lobog föl szűk lőrések csúcsán!

Verdesünk, zászlók vad szerelmek csúcsán,
Mohón harapjuk egymás szája táját,
S a hosszú hajnal még magára várat,
Mint ágy peremén piperéző hölgyek...
Majd hüvelyükbe csuszsannak a kardok:
Faltörőkos döng, dudák, pöngő kobzok!

*Gyűljatok ki az öröm csúcsán, hölgyek,
Hassatok át, mint szívem táját kardok,
Ha zálogul csókot vagy várat kobzok...*

Narbonne (Puivert), 1887. márczius 9. és 10.

Rambautz D'Aurenga nevére

*Orange kisváros, ámbár nagy a rangja:
Hajdanta hosszan ott pengete lantot
Úr-troubadourként Rambautz d'Aurenga,
Oly lágyan, mintha csontig fut a penge!
Lengő tücsökhang Ramboutz d'Aurenga:
Nyaranta annyi ringó-dalu zeng a
Tarlón... S romok közt gaz nő, kutyabenge.*

Orange (Provence), 1887 júliusában